

“Hashbury és la capital dels *hippies*”, va escriure Hunter S. Thompson al *New York Times* el maig del 1967. A principis d'estiu, després dels festivals de Fantasy Fair i Monterey, amb Jimi Hendrix, Janis Joplin, The Who i Ravi Shankar al cartell, riades de gent –*hippies*, estudiants, antibel·licistes– farien cap a la cruïlla dels carrers Haight i Ashbury de San Francisco en una moguda contracultural que va rebre el nom de Summer of Love.

Viatgem 50 anys enrere. *LSD Flashbacks. Una autobiografia* evoca els experiments que el psicòleg Timothy Leary va dur a terme amb les drogues al·lucinògenes per encetar una revolució espiritual, i les descobertes del més enllà al costat de membres de la generació *beat* com Allen Ginsberg. De fons segueix sonant la prolífica i eclèctica banda sonora del 67, el *Sgt. Pepper's*, dels Beatles; el debut de Pink Floyd, *The Piper at the gates of dawn*; l'irònic

← Tot va començar al festival Human Be-In, el gener del 67. Drogues, germanor i pau. La dècada quedaria retratada en musicals com *Hair*.

← Levi's Vintage Clothing recupera peces icòniques de la dècada, com els pantalons *Crazy Legs* o aquests jeans pacifistes.

→ Una càpsula del temps per viatjar fins als 60, amb la fotografia de Richard Avedon i els textos de Doon Arbus.

↓ Looks *hippies* en clau de luxe. Aquesta és la proposta d'Etro, que una vegada més aposta pels estampats ètnics i frescos.

Summer of love

Fa 50 anys del moviment contracultural que va convertir San Francisco en epicentre del món occidental. La música, la literatura, la fotografia i la moda ens fan viatjar a l'estiu del 1967.

Per Eugènia Sendra

↓ El tercer àlbum dels Love és considerat un dels millors discos de la història. La portada la signava Bob Pepper.

↑ El 2015, Alpha Decay publicava la biografia del doctor Timothy Leary, a qui se li atribueix l'encíclica *Turn on, tune in, drop out*.

The Who Sell Out, i el *Forever changes*, en què Love marcava distància amb els postulats més *hippies*. Els discos eren per sentir i les portades per contemplar, perquè hi afloraven els exercicis calidoscòpics, psicodèlies i tipografies impossibles (que sovint han estampat samarretes) de Stanley Mouse, Victor Moscoso i Wes Wilson.

L'estiu de l'amor va florir entre “la primavera de l'esperança i l'hivern de la tristesa” que escrivia Dickens. Richard Avedon el citava oportunament en el pròleg de *The Sixties*, un llibre que radiografia una dècada convulsa. Hi apareixen actors, poetes, músics, però també una col·lecció de cares anònimes que reviu les reivindicacions del moment, amb Vietnam com a protagonista. 50 anys després, algunes de les lluites segueixen vidents.